

Angelček

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj

Štev. 7.-8.

Ljubljana, 1925

XXXIII. tečaj

Leop. Turšič:

Velikonočna.

Mačice ob vodi? —
Kaj, velika noč,
že prišla do naših
boš pohlevnih koč?

Kaj boš kaj prinesla
svojim malčkom v dar?
Piruhov, potičic? —
Hrena — mm — nikar!

Kaj pa mi ti dali
bomo za spomin? —
Dušice vse čiste,
kot je sneg planin . . .

Kakšen je vaš dom?

4. Nedelje in drugi sveti časi.

Kakor se dan loči od noči, tako se mora nedelja ločiti od delavnikov. Če pa mora biti naš dom že delavne dneve v redu, čeden in snažen, koliko bolj mora biti v nedeljo!

Celó vi morate biti ob nedeljah in praznikih čedneje oblečeni kakor delavne dni, lepo umiti in počesani. Že vaša in vaših domačih vnanjost dá ob nedeljah domu prijaznejše lice.

In še nekaj.

Kakor ne opravljajo odrasli ob nedeljah in praznikih po božji zapovedi težkih del na polju, po travnikih, gozdih in tudi po delavnicah, tako naj bodo tudi vaše igre, otroci, nedelji primerne. Ni dostojno, če bi ta dan posedali in igrali po cestnem prahu. Pa marsikje tudi varno ni. Tudi ni prav, če bi brodili ob nedeljah po blatni, ilovnati vodi in prihajali vsi premočeni in zamazani domov.

Ob nedeljah in praznikih mora biti vse lepo, čedno in dostojno: vaša obleka, igra, vedenje in vaše govorjenje. Iz vsega mora dihati mogočna božja volja, ki je bila izgovorjena na Sinaju: Posvečuj praznik!

Posvečevanje nedelj in praznikov — to je tisto, kar naredi vsak dom — in če je še tako reven — od sile prijazen in prikupljiv.

Kjer je pa nedelja kakor delavnik, kjer hodijo ljudje ob nedeljah zamazani, raztrgani, skrbi polni, kjer je prišla božja zapoved ob veljavo, tam pa dom nikjer, tudi v palači, ni več prijazen.

Kako je žalostno gledati pijane postave, ki še zibljejo in kolebajo po cestah in ulicah, ali pa že leže že v blatu in prahu! Pametni ljudje jih z bolestjo pomilujejo, brezčutniki se jim pa posmehujejo. Vi pa, otroci, ob pogledu na take reveže trdno sklenite, da ne boste nikoli taki, nikoli — zlasti pa še ne ob nedeljah in praznikih. Dom, koder razgrajajo in preklinjajo pijanci, ali pa če tudi samo spe in smrče v hiši, tak dom ni nikjer prijazen. A koliko je v naši deželi takih žalostnih, umazanih domov!

Da bi se pa še vi, otroci, ob nedeljah in praznikih pretepali, pobijali, klali, kakor to delajo v pijanosti odrasli marsikje — slišite, ali bi ne bilo že grdo, če bi mi na to samo mislili?

Kdaj je vaš dom posebno prikupljiv?

O božiču narejamo po hišah jaslice v spomin na rojstvo Gospodovo. Gotovo je le malo hiš po naših krajih, kjer ne bi poznali te lepe navade.

Kako prijetno ti je, če vstopiš v tako hišo, ki se spominja na ta način rojstva Sinu božjega; kako prikupljiv je dom, kjer še poznajo tiste tri »svete večere«, ko hodijo po shrambah in okrog hiše s kadilom in žrjavico; kjer napišejo na vrata imena svetih treh kraljev in še poznajo poprtnjak! Vi ne veste, kako pusti in prazni so pa tisti domovi, kjer te lepe, stare in častitljive navade opuščajo ali se jim celo posmehujejo.

Ali pa velika noč! Procesija gre skozi vas. Kaj bi vi rekli, če bi bila kar čisto prazna okna pri hišah, kjer gre mimo procesija? Če pa zagledamo na oknih izpostavljene svete kipe in podobe, če goré ob kipih in podobah sveče: recite, ali ni to preprosto spoštovanje do mimoidočega Zveličarja vredno vse časti in hvale? Enako ravnamo na praznik presvetega Reš-

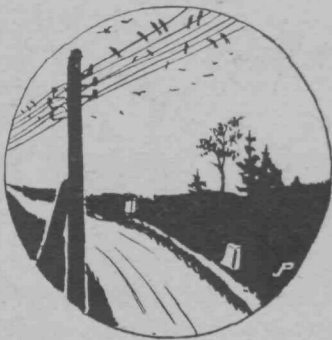
njega Telesa. Samo, da je takrat vse še lepše in veličastneje, ker nam narava sama ponuja vse polno lepote in cvetja.

Poglejte vaše domove ob binkoštnih praznikih. Nekaj zelenja potaknejo ljudje ob oknih, lipove vejice krase slovenske domove. Ali ni to lepo? Lipa, slovensko drevo in spomin prihoda sv. Duha! Saj je lipov list res nekakšna podoba gorečega jezika.

Šmarnic tudi ne smemo pozabiti. Ta ljubka pobožnost meseca maja je našla pot domalega v sleherno slovensko hišo. Slovenca in Marijo veže vez neločljivega prijateljstva.

Vi pa, ljubi otroci, pomagajte po svojih močeh, da ne bo ljubezen do Marije med nami nikoli zamrla. Lepšajte in venčajte šmarnični oltarček v domači hiši, kakor morete in znate. Malo truda, pa obilo veselja vam bo prineslo to delo. In kdor bo stopil v vašo hišo, vsakdo bo rekel: »Lepo je tukaj!«

Prijaznost in prikupljivost domov je pa nerazvaje-
njenim človeškim srcem vir sreče, miru in zadovoljnosti; sirovost in divjaštvo po domeh pa kaluža sovražstva, prepira in razdora.

Njen Francek.

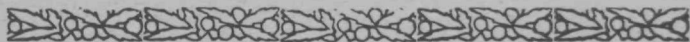
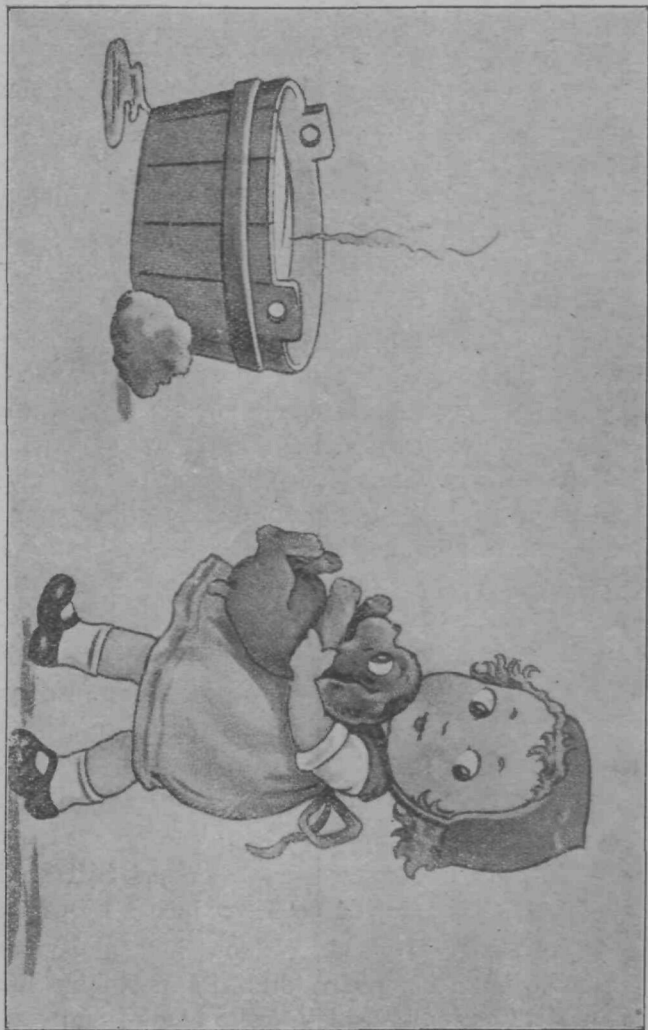
Pri Markovih so imeli majhnega Francka. Večkrat na teden so vlili mati mlačne vode v banjo, pa so skopali malega Francka. Seveda je mali kričal vpil kot staroveški zoboderec, otepal z ročicami in nožicami, kolikor so mu dopuščale njegove nekaj tednov stare moči, a ko je prišel iz vode in so ga mama povili v sveže perilo, se je mali Francek kar smehljaj in kmalu nato sladko zaspal.

Vse to je večkrat na tihem opazovala Markova Tilka. In brž je sklenila, da mora »njen Francek« tudi včasih v vodo. Kar hitro je prinesla »svojega Francka« — punčko, ki jo je dobila od svoje botre — pa jo je ponesla v banjo. Tam jo je kopala, umivala, tolažila in ji obetala zdravje in sladko spanje, prav kakor je čula svojo mamico, da tolaži bratca Francka. Punčka je trpela še dosti mirno, ko jo je kopala Tilka v mlačni vodi. Naposled jo je Tilka skrbno povila, in »njen Francek« je prav sladko zaspal.

Žalibog mu ni bilo to spanje k zdravju. Ko ga je namreč Tilka popoldne vzela iz posteljice, je bil mehak kot ajdov štrukelj, če pade v vodo. Kar rok se je prijemal, kakor da se hoče s silo držati življenja.

No, no, nič hudega! Čemu je pa pri hiši mali Pazi? Ali mar ne zato, da se Tilka igra z njim?

Glejte! Že ga je povila v cunje in zdaj ga pestuje! Kako se Pazi modro drži! Pa posteljico mu je Tilka tudi naredila — ah, kako sladko zna spavati ta mali Pazi! In spet ga Tilka zbudi, in Pazi mora ven, pa v telovadnico. Za prednji tački ga

Tilka drži pokonci, in Pazi mora hoditi po zadnjih dveh, malo nerad sicer, a vseeno, ker mora.

»Čakaj no! Bomo videli! Če ne boš pridkan, te bomo pa tepkali! Pst! Tiho! Ne smeš jokcati! Tak fantek!«

In Pazi — »njen Francek« — trpi, kakor vé in zna.

Še skopati ga bo treba! Pa res! Saj je dovolj umazan. Kar v vodo z njim! Kakor mama s Franc-kom. Tilka ga že nese. Še gobica je pripravljena za umivanje, in brisača tudi, da ga bo obrisala.

»O, Pazi, Pazi, boš vidkal, kako boš lep! Ti še ne veš!«

Čof — v vodo!

»Zdaj te bom pa umivčkala. Vidiš —«

Sklonila se je po gobo in spustila za par hipov Pazija iz rok. Pazi pa hitro k robu, smuk ven, pa kakor blazen po hiši, po veži, po dvorišču, sem in tja, gor in dol! Saj veste, kakšen je moker pes?

In Tilka? Kaj je hotela? Smejala se je norčku, tekala in skakala z njim; našla je nov vir veselja in smeha.

Nadučitelj Zdravko Mikuž:

Štefko in Matko.

Otroška igrice v treh dejanjih.

Šesti prizor.

(Učenci pridejo Franceta obiskat.)

Štefko: Dober dan, France!

France: Bog daj! Veseli me, da ste me prišli obiskat.

Prvi učenec: Ne veš, kako nam je bilo hudo, ko smo zvedeli, da si si zlomil nogo.

France: O, zakaj nisem šel rajši z vami v šolo, pa bi bil zdaj zdrav.

Drugi učenec: Matko je že prejel plačilo, ker te je zapeljal.

France: Kakšno?

Prvi učenec: Ko te je pustil pri vašem vrtu na tleh, je tekel po vasi in je začel metati kamenje v Kolarjevega psa. Pes se je utrgal, je skočil vanj in ga hudo ogrizel. To je kričal!

Drugi učenec: Če bi ne bili prileteli domači, bi ga bil Sultan raztrgal.

France: Ali Matko tudi leži?

Štefko: Kaj še! Naš oče pravijo, da kopriva ne pozebe, in tudi njega ne bo konec. Včeraj je že prišel v šolo, seveda obvezan.

France: Ali ga je gospod učitelj kaj kregal?

Štefko: Seveda ga je! Okaral ga je, ker je tebe zapeljal, ker draži pse, in za kazen je bil po šoli zaprt.

France: Da bi se le poboljšal!

Prvi učenec: Težko, če se bo. Iz šole grede je že spet oponašal gospoda učitelja in je rekel, da bo njegov oče že navil uro gospodu učitelju.

Drugi učenec: Moji starši me pa doma še kaznujejo, če sem v šoli kaznovan.

Vsi: O mene tudi!

France: Gospod učitelj nam vsem dobro hoče.

Štefko: Ko je slišal gospod učitelj, da sta lovila vidva z Matkom ptičke, je nas naučil tako lepo pesemco, da nam je vsem ugajala.

France: Ali ste jo že tudi peli?

Prvi učenec: Tudi, tudi!

France: Štefko, povej mi jo, povej! Lepo te prosim!

Štefko: Stoji učilna zidana...

France: Ta je pa res lepa! Ali jo znate tudi zapeti?

Prvi učenec: Seveda jo znamo.

France: Dajte, še zapojte mi jo!

Štefko: No, jo pa bomo. (Izpojo celo. V ozadju lahko spremljanje na harmoniju. Med petjem pridejo na oder Francetova mati, Lojzek in Milica.)

Mati: To je pa res lepa pesemca. Kdaj ste se jo pa naučili?

Štefko: Danes, mati.

Mati: Le dobro si zapomnite otroci zlasti zadnje besede: Kdor v gnezdu ptičice lovi, ta v srcu svojem pride na ni.

Prvi učenec: O, mi bomo ptičkom pozimi potresali žita, ne pa, da bi jih lovili!

Mati: Le storite otroci tako in ljubite ptičice, ki tako lepo pojo in nam koristijo s tem, da pobirajo po sadnem drevju škodljive gosenice in črve. (Mati odreže vsakemu dečku kos kruha.) Tu imate, otroci, vsak kos kruha, ker ste obiskali našega bolnega Franceta. Pa še kaj pridite!

Štefko: Hvala lepa, mati! Bomo že prišli. France, jaz ti bom prinesel par jabolk.

Prvi učenec: In jaz nekaj orehov!

Drugi učenec: In jaz ti bom prinesel krhljev. Ne veš, kako je dobra voda od kuhanih krhljev!

Mati: Pa tudi zdrava. V vsaki bolezni jo človek lahko brez skrbi uživa.

Štefko: Z Bogom, mati! Na zdravje, France! (Odhajajo.)

Mati in France: Z Bogom!

Zastor. — Prememba.

Sedmi prizor.

(Pred sobo trgovca Redoljuba sedi Štefko.)

Štefko: Danes bomo videli, če so resnične besede gospoda učitelja: Kakor si boš postlal, tako boš ležal!

Matko (vstopi): Dober dan, pilež!

Štefko: Glej ga, še danes kažeš, da se nisi naučil nič olike.

Matko: Danes boš videl, da bo vzel stari grabež rajši moje močne roke kakor tvojo učeno glavo.

Štefko: Morda bi bilo zate bolje, ko bi se bil umil in si osnažil obleko, kakor da govoriš tako sirovo.

Matko: Neumnost! Kaj se bom umival in si snažil obleko, saj ni nedelja ali kak praznik. Ali bom v rokavicah in svetlem klobuku prenašal žaklje?

Štefko: Saj ne veš, če boš kar danes ostal v službi.

Osmi prizor.

Sluga (pride iz sobe): O, to sta pa gotovo nova učenca! Kako se pišeta?

Štefko: Jaz sem Štefko Resnik iz Dolge vasi.

Sluga: In ti, fant? Kako se pišeš?

Matko: Jaz se pa pišem s tinto na papir. (Štefko mu kaže, naj molči.)

Sluga: A tako, potem pa le čakaj, kdo te predstavi gospodarju, zakaj sirovin ne rabimo pri nas! (Štefku): Ti pa le pojdi z menoj! (Ga pelje do vrat.)

Matko: Grem tudi jaz!

Sluga: Ti počakaš tukaj, ali te pa vržem skozi vrata!

Matko: Bom pa počakal. Kaj misliš, da ne znam?

Sluga: Meni se zdi, da boš ti še na marsikaj in marsikje čakal. (Pelje Štefka iz čakalnice.)

Matko (si jezen grize nohte): Hlapec prevzetni, misli, da bom poklekal predenj. O, saj ne bom, ne!

(Dalje.)

Janko Polák:

Vrni se —!

Binga-bonga, binga-bonga,
mali Tonček naš zvoní,
binga-bonga, binga-bonga,
čuj, po hiši vsej doní.

Binga-bonga, binga-bonga,
včasih je zvonil preveč,
binga-bonga, binga-bonga,
zdaj pa ni zvonjenja več.

Binga-bonga, binga-bonga,
mamici oko rosi,
binga-bonga, binga-bonga,
kje si, dete zlato, ti?

Binga-bonga, binga-bonga,
pridi Tonček spet nazaj —
binga-bonga, binga-bonga,
izpremèni dom naš v raj!

Lenartov:

Iškariotovka.

Juda Iškariot je izdal svojega Gospoda. Ko je pa zvedel, da je Gospod obsojen v smrt, se je začel kesati svojega grdega dejanja.

Bilo je pa prepozno.

Njegovi nekdanji prijatelji — Gospodovi sovražniki — so ga pahnili od sebe. K Jezusu se ni več upal. Sram ga je bilo, in bal se ga je. Juda je pre-slabo poznal Jezusovo ljubezen; bil je slab učenec v njegovi šoli.

Juda je obupal. Bežal je iz mesta Jeruzalema in iskal kraja, kjer bi si končal življenje.

Prišel je do vode. Toda preplitva je bila; ni bilo mogoče, da bi v nji utonil.

Ob tisti vodi pa je rastla vrba. Dolge, tanke šibice so rastle iz njenega ostarelega debla. Kakor nalašč je bilo to za Juda. Zvil jih je in se na njih obesil.

Vrba se je zgrozila. Ona da bi nosila Gospodovega izdajalca! Njene dotlej sivkaste veje so zardele od sramu, odtrgale so se od debla, in Juda Iškariot je padel na tla.

Še zdaj vidimo vrbe z rdečimi vejami. Ljudje pravijo taki vrbi »iškariotovka«. Ko nabirajo otroci vrbje za butare, ki jih nesó na cvetno nedeljo k blagoslovu, se iškariotovke skrbno ogibljejo. Zakaj njenih vej se blagoslov cvetne nedelje ne prime.

Tako trdi ljudska pripovedka.

Vragov plevel.

Vrag je šel sejat. Sejal je na golo, nerazorano zemljo. Ozeleneti seveda seme ni moglo. Priletele so ptice in prilezle živali vseh vrst, pa so seme pozobale. Še premalo ga je bilo. Čim manj pa je bilo semena, tem grje so se gledale živali med seboj. Naposled so se začele preganjati in celo moriti.

Vrag se je razveselil. Njegovo seme je že rodilo sad: grdo nevoščljivost. Kmalu je prepredel in pre-rastel ta plevel ves svet. Ni ga bilo več mogoče uničiti.

Zato vidimo še zdaj med živalstvom toliko grde nevoščljivosti.

Celo našega prijatelja Belina moramo danes za-tožiti, da je včasih grdo nevoščljiv. Vsa čast mu sicer, da verno čuva domače dvorišče. Tudi njegovo zvestobo moramo pohvaliti. In njegova bistrournost je tudi mnogokrat prav občudovanja vredna.

A grd je Belin, kadar je nevoščljiv. Takrat nikomur ne privošči niti oglodane kosti. Kako grči in renči, kako kaže svoje ostre zobe, ko gloda belo kost! Toliko, da se ne zakadi vate in te ne popade.

Danes leži Belin za hišo. Pred njim je posoda za vodo. Kure na dvorišču imajo tam že zastarano pravico, da si gasé žejo. Vrabci na strehi si tudi lasté tisto posodo, da se včasih v njej skopljejo, kadar so si v cestnem prahu zamazali svojo že itak ne preveč lepo bleko. Tudi če pride jagnje iz hleva ali gos in gosjak izpred veže, dobé tam hladnega tolažila za svojo žejo ali za igračo.

Ves domači drobiž ima v tej posodi dovolj dobre, hladne vode. Kadar pa leži tam Belin, takrat je pa druga. Sam ni žejen. Ali — naj se približa posodi kdo

drugi! Ali bo videl! — Kako revska in bevška nad žejnimi goskami! Kakor da je to zadnja voda na svetu! O ti grda nevoščljivost!

To je vražji plevel. Na živalih ga obsojamo, na sebi ga pa zakrivamo in zagovarjamo . . . Je to prav?

Jernej Popotnik:

Pastirica Milenka.

Na griču, kjer je pasla sirota Milenka dan za dnem bogatinca Mračana ovce, je stalo sredi pašnika troje samotnih, v vetru šepetajočih smrek, zaritih z vitkimi vrhovi v vedrino neba.

Kakor troje tajinstvenih kraljic.

Zjutraj, kadar je pripeljala Milenka ovce na pašnik, so se smreke že lesketale v solncu, vsaka s svojo zlato krono na glavi. In odlagale so svoje zlate krone šele tedaj, kadar je odhajala mlada pastirica s pašnika in se je rdeča večerna zarja pogrezala za zapadnimi gorami.

Tako prijetno je bilo na tem griču, tako solnčno!

Od jutra do večera so se pasle ovce, sredi med ovcami pa je skakljala z mladim jagnjetom Milenka in je prepevala in vriskala.

* * *

Prišla je Milenka neko jutro kakor po navadi na grič, pa je s široko odprtimi očmi obstala pred smrekami.

»Veverička!«

Pastiričica je plosknila z dlanmi, potem pa počenila z jagnjetom v naročju na trato in strmela neprestano na najvišjo izmed smrek, kjer so se skrivnostno gibale veje.

»Veverička, pojdi z drevesa k meni!«

Komaj je to izpregovorila, so se veje na smreki razmaknile, na koncu veje pa se je zaujčkala veverička in veselo začebljala:

»Gnezdo imamo tukaj, Milenka. Danes ponoči smo se preselili semkaj, ker nam je v dolini hudobni Gašpar stregel po življenju. Majko nam je že ubil — in ubil bi bil tudi nas mladiče, ako bi ne bili pravočasno zbežali... Jaz sem najstarejša, a imam še tri bratce.«

In veverička je skočila z veje na tla k Milenki.

»Ubožica!« jo je pobožala Milenka po mehkiem životku. »Ampak tukaj na griču se ti ni treba ničesar bati in tvojim bratcem tudi ne! Prijateljski bodimo, in kadar vam bo dolgčas, pa pridite vsi skupaj s smreke dol na trato, da se bomo igrali...«

Veselo je poskočila veverička pred Milenko.

»Oj, kako bo to lepo!« se je posmejala. »Dà, dà, prijateljski bodimo! Kako si dobra, Milenka!«

In lepo se je poklonila veverička pred Milenko, potem pa urno švignila nazaj na smreko, da pove svojim bratcem v gnezdu, kako jih vabi vse skupaj Milenka dol na trato, da bi se igrali...

Oj, kaj takega še ni videl grič, takega veselja še nikoli ni bilo na njem, kakor tisti dan!

Prišumele so s smreke veveričke in vse so zaplesale okrog Milenke. In zaplesala je še Milenka sama — a komaj je zaplesala, se ji je zableščala na glavi demantna kronica. In zvonček pod vratom jag-

njeta se je posvetil biserno in zazvončkljal tako čarobno...

Plesale so veveričke in prepevale:

Milenka, Milenčica,
naša je kraljičica,
vsi skupaj smo prijateljčki,
veseli kakor škrateljčki...

A tam za grmom je čepel zajec in brenkal na harfo; solncu, temu radovednežu, pa je od smeha padla njegova zlata kučma na zemljo...

* * *

Milenka se je zbudila iz spanja in videla, da leži na griču pod smrekami; ob njenih nogah je dremalo njeno jagnje.

Nasmehnila se je svojim zanjam in vstala, poskočila, zavriskala.

V plamenožaru zahajajočega solnca se je svetila kakor zlata kraljičica, ovce okrog nje kakor srebrni valovi, a veverička, ki je tedaj hušknila s trate na smreko, kakor poreden, rdeč — škrateljček.

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Ta mesec se bodo pomnožile naše vrste. Zakaj? Prvo sveto obhajilo bo na več krajih na belo nedeljo ali pa kdaj okoli velike noči. Upamo, da bo veliko prvoobhajancev prosilo tudi za sprejem v Marijin vrtec. Starejši člani poskrbite, da jih privabite vanj. Z veseljem jih sprejmite v svojo družbo. Dajajte jim pa tudi vedno dober zgled.

Da pokažemo svojim novim prijateljem in prijateljicam, kako jih imamo radi, si hočemo izbrati za mesec april blaženo Imeldo, patrono prvoobhajancev, za svojo zaščitnico in priprošnjico.

Rad bi vam pokazal njeno sliko. Imam prav lepo v neki knjigi. Pa kaj, ko ne morem do vas vsakega posebej. Tisti, ki imate knjigo »Vzorniki prvega svetega obhajila«, pogledjte sliko na strani 26. Tam je popisano tudi njeno življenje.

Magdalena — na to ime je bila Imelda krščena — je bila rojena v Bolonji na Laškem leta 1322. Njeni starši so bili grofje Lambertini. Že v nežni mladosti je bila Magdalena vsa vesela, če so jo peljali v cerkev. Tam je pobožno sklenila svoje male ročice in nepremično zrla proti tabernaklju.

Plemenitaši so pošiljali v tistih časih svoje še majhne otroke v samostane v vzgojo. Tam so se otroci vzgajali v pobožnosti in čednostih, pa tudi v posvetnih vedah. Take otroke so imenovali »oblake«. Od teh jih je veliko ostalo za vedno v samostanu. Našo Magdalenčico so starši poslali v samostan dominikank. Zahrepenela je pa tam po redovniškem poklicu. Desetletno so sprejeli v samostanu

med novicinje. Dobila je redovno ime Imelda in pa redovno obleko: belo volneno krilo z enakim škapulirjem in pasom, z velikim rožnim vencem in pa belo pokrivalo čez glavo. Pa obleka ne dela redovnika, marveč sveto življenje. Tega se je Imelda dobro zavedala, zato je natančno izpolnjevala vse svoje dolžnosti. Samostansko življenje je bilo zanjo ostro. Z drugimi redovnicami vred je vstajala o polnoči k skupni molitvi. Vadila se je zlasti v premišljevanju. Večkrat je obiskovala Jezusa v cerkvi. Najrajši je molila pred tabernakljem. Jezusa je ljubila nad vse. Zato je tudi mislila nanj pri vseh svojih delih. Posebno je hrepenela po svetem obhajilu. Kadar so pristopale druge redovnice k svetemu obhajilu, ji je bilo zelo težko, da se ni smela tudi ona ž njimi udeležiti te sreče. Tisti čas namreč niso dovolili mladini iti k prvemu svetemu obhajilu, dokler ni dosegla gotove starosti. Imelda je prosila prednico in svojega spovednika, da bi smela prejeti nebeškega ženina v svoje srce, pa dobila je vedno odgovor: »Kadar boš stara 12 let.«

Tako dolgo pa ni mogla čakati. Ker je niso ljudje uslišali, se je polna hrepenenja in ljubezni obrnila do Jezusa samega in ga prisrčno prosila, naj pride k nji. Uslišal ji je prošnjo.

Dne 12. maja l. 1333. se je obhajal praznik vnebohoda Gospodovega. Imelda je tedaj spet čutila neizmerno hrepenenje po svetem obhajilu. V redovniški cerkvi so imeli ta dan slovesno sveto mašo. Po sveti maši je obhajal duhovnik redovnice. Imelda je gledala s solznimi očmi presrečne obhajanke. Kleče na svojem mestu je pobožno zdihovala, molila in prisrčno prosila Boga, naj nasisi njeno brezmejno hrepenenje. Dobrotljivo srce prijatelja nedolžnih otrok se je je usmilo. Iz ciborija se je dvignila bela sveta hostija in splavala po zraku proti njej. Nebeška vonjava je prepojila vso cerkev. Sveta groza je prevzela navzoče. Imelda je strmela polna svetega hrepenenja. Oči je imela uprte v sveto hostijo, ki je visela v zraku pred njo, kakor bi jo držal neviden angel. Pobožna deklica je odprla usta in prejela sveto obhajilo. Vsa srečna je klečala na svojem prostoru. Zatisnila je oči in se zamaknila.

Redovnice so jo začudeno opazovale. Približale so se ji in jo klicale po imenu. Pa niso dobile nobenega odgovora. Jezus je bil namreč lepo dušo svoje drage nevestice že odpeljal s seboj na večno ženitnino, v sveta nebesa.

Imeldino telo so pokopali v kamenit grob v cerkvi. Ljudje so se ji hodili na grob priporočat v raznih potrebah. Godili so se celó čudeži. Zato jo je prištel sveti oče Leon XII. med blažene. Leon XIII. je pa izbral Imeldo za patrono prvoobhajancev.

Dragi Marijin otrok! Koliko let je od tega, kar si bil prvikrat pri svetem obhajilu? Gotovo se tega dne še dobro spominjaš? Saj je izmed najvažnejših dni tvojega življenja. Pa ni ostalo samo pri prvem svetem obhajilu. Pristopil si potem še večkrat k mizi Gospodovi. Zakrament presvetega Rešnjega Telesa je zakrament, ki ga boš največkrat prejel v svojem življenju. Glej — in ta zakrament je najsvetejši med vsemi. Ali se tega popolnoma zavedaš? Kar prejmeš pri svetem obhajilu, se ne da primerjati z nobenim zakladom tega sveta. Jezus, tvoj Bog in Odrešenik, se tukaj v prijateljstvu združi s teboj. Pomnoži ti posvečujočo milost. Odpusti ti male grehe. Pomaga ti v boju zoper hudo poželenje in smrtni greh. Pomnoži ti nadnaravne čednosti, posebno ljubezen. Veliko, veliko prejmeš pri vsakem svetem obhajilu.

Glej, in kaj zahteva Bog od tebe, ko ga hočeš prejeti? O, prav malo. Pripravo na duši in telesu in potem zahvalo. Glej, da narediš to vedno lepše in boljše. Posebno za velikonočno sveto obhajilo poskrbi, da ga prejmeš kolikor le mogoče dobro pripravljen. Potem boš vesel obhajal spomin vstajenja Gospodovega. To ti prav iz srca želim.

Otroci Marijini: Blagoslovljeno veliko noč!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

M. K.:

Povestica o Marijini cvetki.

Mrzlo je bilo zunaj. Solnčka že dolgo ni bilo nič na spregled. Veter se je kar ves dan preganjal po vasi. V vsak kotič je utaknil svoj radovedni nosek; vsepovsod so ga čutili in slišali otroci, ki so hiteli že v mraku iz šole domov za toplo peč.

Tudi Marica je hitela iz šole proti domu. Pot jo je peljala mimo kapelice Matere božje. In pri nebeški mami Mariji se je sleherni dan nekoliko pomudila. Bila je pridna in pobožna deklica.

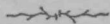
Prelepa je bila kapelica nebeške Gospe. Koliko cvetk in zelenja je že poklonila Marica nebeški kraljici Mariji! Vse poletje, do pozne jeseni ji je prinašala vsak dan svež venček cvetic in ga je položila Mariji k nogam. Premajhna je še bila, da bi okrasila z njim Mariji sveto glavo. Toda minulo je poletje, prešla tudi hladna jesen. — — Na vrtovih in na travnikih ni bilo več cvetk za Marijo.

Tudi danes je Marica pred kapelico. Tudi danes se mudi pri Mariji, ker jo tako prisrčno ljubi. Toda njen zaupljivi pogled na Mamko božjo je žalosten, glasek tako otožen: »Marija, glej, cvetic nimam nič. Vse so umrle... Davi sem hotela utrpati še zadnje na našem vrtu — a, Marija lepa, ni jih bilo več... Slana jih je požgala v hladni noči. Češčena si Marija...« Orosile so se oči blagi deklici, ker ni mogla več dičiti s pisanim cvetjem lepe nebeške Gospe.

Žalostna in zamišljena je prišla Marica iz šole domov. Tiho — nekako boječe — je pozdravila mamico, ki je sedela pri oknu in šivala. Takoj je izprevidela dobra mamica, da je hčerka žalostna. Hudo ji je bilo, saj je pre-dobro poznala svojega otroka. Pridna in marljiva je bila Marica v šoli in Marijo je ljubila iz vsega srca, Bogca pa tudi. Kaj li je dobremu otroku? Tiho vpraša Marico: »Zakaj plakaš, ljubo dete?« — »Mamica — cvetk ni več na vrtovih in po travnikih za Marijo. Vse so umrle.. vse...« In spet je zaplakala dobra deklica. Privila se je majki tesno v naročje. »Mamica, vse so umrle... vse...!« In oklenila se je mamice. »Mamica, zakaj so umrle rožice?!« — In zaupno je pogledala materi v oči. — »Zato, ljubo dete, da bodo iznova in še lepše vzcetele za Marijo —« odgovori mamica, in velika, svetla solza sreče ji zaigra v očesu.

Zveselila se je dobrega otroka, blage hčerke. In še je govorila: »Marica, saj še cveto lepe cvetke za Marijo. Vso zimo bodo cvetele ter krasile Marijo, tvojo srčno ljubljeno nebeško Gospo, krasile s pobožno molitvijo in

z lepim, svetim življenjem. Te cvetke ljubi Marija bolj od vseh drugih. Njim izprosi pri vsemogočnem Bogu vse... prav vse, kar si poželé dobrega in lepega. Dete moje — te cvetke so Marijini otroci! Le vsak dan prosi nebeško Gospo, da ji ostaneš zvest, pokoren in dober Marijin otrok — lepa cvetka za Marijo.«

Vanin:

Naša zabava.

Kadar dežek pada,
je pri nas navada,
da se mi otroci
v sobi kje igramo:
„Slepo miš“ imamo
s šibo tanko v roci.

Ko pa dežik neha,
nam je pa uteha
morje, — Ne! Mlakuža,
ker ob našem hlevu
se po takem dnevu
steče širna luža.

Uganke.

Brez peroti leti, brez nog beži. Kdo?

(Oblak — meglja.)

Trije bratje pa en sam klobuk. Kaj je to?

(Črevljarški stol.)

Gledala sta se dva brkasta, oba repata, pa sta se drug drugega bala. Kdo sta?

(Pes in mačka.)

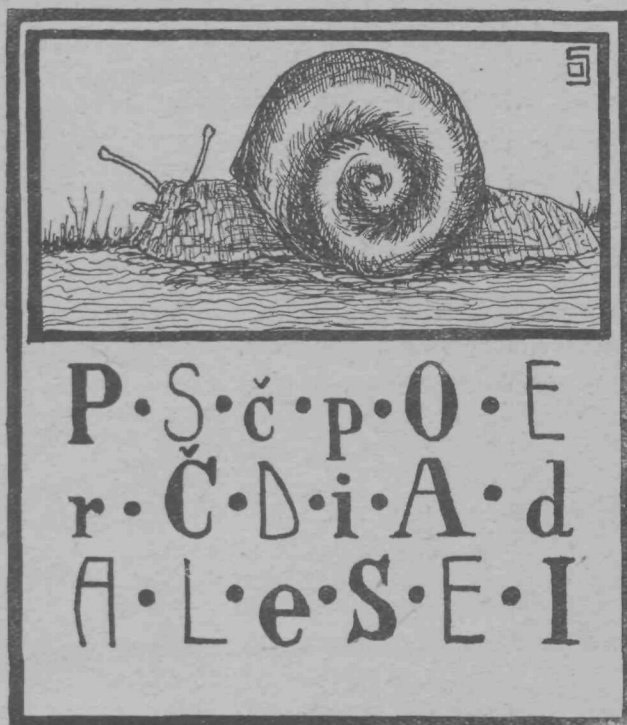
Krono ima, pa kralj ni; ostroge ima, pa vitez ni. Kdo je to?

(Petelin.)

1. Besedna uganka.

Sestavi besede: Ararat, Panama, Evropa, očitar, Regina, vrečar, tako po vrsti, da boš iste besede bral v vodoravni in v navpični vrsti.

2. Skrivalica.

Kateri pregovor dobite iz teh različnih črk?

3. Podobnica.

100' 100_{m²} ℓ '6' = Š' ž ✕ k'3 ti

4. Posetnica.

V neko šolo sta hodila učenca Riko Cvenk in Vinko Cerk. Učitelj te šole se je rad pohvalil pred svojimi tovariši, da ima v šoli kar dva taka učenca, da lahko iz imena in priimka najde stan očeta teh učencev. Kaj menite, kaj je bil oče teh dveh dečkov?

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

1. Rešitev računske naloge v 5.—6. številki.

Iz dveh ničel napravi devetici, iz dveh ničel šestici in

$$9 + 9 + 6 + 6 = 30.$$

2. Rešitev besedne uganke v 5.—6. številki.

Vez, **r**ak, **t**ek, **E**ma, **c**ar = Vrtec.

3. Rešitev šaljive uganke v 5.—6. številki.

Ostaneta dve, ker druge pogoré.

4. Rešitev demanta v 5.—6. številki.

		K		
		m	a	k
	L	a	z	a r
D	o	m	i	n i k
	T	o	m	a ž
	N	i	l	
		r		

Dominik
Kazimir
